Выходить у Львовѣ що дня (крôмѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франциішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . 45 к
Поединоке число 3 кр.

Ч. 287. | Нинѣ: Анастасіи 10 мм. Завтра: Геновефы Тира | Второкъ 22 грудня (3 сѣчня) 1892 | Восходъ сонця 7 г. 52 м., заходъ 4 г. 8 м. Бaром. 759 терм. — 6 0 — 9 8' | Рокъ II.

Що то буде дальше?

Недавно тому принесло „Дѣло" на око нѣбы то вельми сензаційну вѣсть, що Єго Святѣсть Папа римскій рѣшивъ спôръ Тучапскій на некористь руско-католицкого обряду, и додало до неи на разѣ такій короткій коментарь: „Тучапяне вже латиники!... Руско-католицка церковь, знищена въ Россіи въ користь православія, тратить теперь въ Галичинѣ цѣлу одну парохію въ користь церкви латиньскои... Переломъ зроблено... Що то буде дальше?!..."

Що то буде дальше? — спытаємо и мы, коли политики „Дѣла" и имъ подôбнѣ будуть и дальше такъ поступати, якъ поступають доси, коли не перестануть робити заколоту запутуванемъ засадничихъ понятій и неправдивымъ представлюванемъ фактичного стану рѣчей та неоправдаными жалями. Чи такимъ поступованемъ принесе „Дѣло" и єго політики хосенъ справѣ, котрои боронить? Справа тучапска вела ся вже вôдъ довшого часу и конець єѣ бувъ очевидный, тому мы въ нѣй и не забирали доси голосу. Жиємо прецѣ въ конституційнôй державѣ, въ котрôй законна змѣна вѣроисповѣданя єсть кождому дозволена. Коли отже Тучапяне заявили охоту перейти на латиньскій обрядъ, а зробили се законно, то хибажь для нихъ треба було скасувати право, яке прислугує кождому иншому горожанинови? — Хиба може длятого, що такъ забагло ся „Дѣлу" и єго політикамъ? Атже то само „Дѣло" не разъ голосить, що нашъ селянинъ дозрѣвъ уже достаточно, що може самъ рѣшати о собѣ и не потребує нѣчиеи опѣки, а то заразъ забаглось єму якоись особлившои опѣки для Тучапянъ, опѣки такои, котра бы ихъ ажь зробила вынятыми зъ пôдъ права, котре имъ доси прислугувало.

„Дѣло" сожалѣє надъ переходомъ Тучапянъ на обрядъ латиньскій и ось яке робить порôвнанє: Руска-католицка церковь, знищена въ Россіи въ користь православія, тратить теперь въ Галичинѣ цѣлу одну парохію въ користь церкви латиньскои... Чи тутъ політикамъ зъ „Дѣла" попутались понятя, чи они ихъ умысно путають, щобы робити лишь заколотъ и сѣяти роздоръ? Якъ то? Чи въ понятю „Дѣла" схизматицка, православна церковь а католицка латиньского обряду то все одно? Чи они стоять на рôвни зъ собою? Або може греко-католицкій обрядъ стоить окремо самъ про себе поза католицкою церквою, творить самъ для себе окрему церковь? А прецѣ Тучапяне, коли перейшли на латиньскій обрядъ не перестали ще бути католиками. Хиба що може „Дѣлу" було бы бôльше сподобалось наколибъ они були перейшли на протестантизмъ або стали безвѣрами, на що дѣйстно черезъ якійсь часъ заносило ся.

„Дѣло" каже: „Переломъ зроблено..." А хтожь єго зробивъ? Чи Римъ, чи латиньскій клиръ, чи польска суспôльнôсть, на котрѣ то три чинники „Дѣло" спыхає вину въ обширнѣйшôмъ коментари до згаданои справы. Певно, що були и мусѣли бути якійсь причины, задля котрыхъ Тучапяне перейшли на обрядъ латиньскій, але тѣ причины мусѣли сягати глубше, бо ажь въ переконаня и совѣсть тыхъ людей, що рѣшили ся змѣнити обрядъ. Годѣ чей припустити, щобы на тыхъ людей мôгъ бувъ хтось вôдъ разу зробити такій вплывъ, такъ перемѣнити ихъ понятя, ихъ чувства релігійно-обрядовѣ, ихъ звычаѣ, щобы они — а було ихъ не оденъ анѣ не два люда — вôдъ разу рѣшили ся змѣняти свôй обрядъ. Нехайже „Дѣло" не звалює вины за сей фактъ анѣ на латиньскій клиръ анѣ на Поляковъ, а коли вже конче хоче шукати причинъ, нехай шукає ихъ глубше, а дôйде певно до иншого результату. А впрочôмъ, якежь становище мавъ заняти латиньскій клиръ супротивъ тучапскои справы, скоро вôнъ уважає себе и єсть католицкимъ? Тучапяне, захитанѣ въ своихъ чувствахъ релігійно-обрядовыхъ, захитанѣ въ вѣрности для свого обряду, стали кидатись на всѣ стороны, стали шукати прибѣжища навѣть тамъ, де не повинни були єго шукати. Вже то само, що у декотрыхъ зъ нихъ хочь бы лишь зродила ся була гадка стати безвѣроисповѣдными, мусѣло заставити латиньскій клиръ звернути на то свою увагу. Коли не знаходивъ ся нѣхто, що бувъ бы въ

1

При керници.

Оповѣданє А. К. Лазаревича.

Вôдъ легкихъ подувôвъ вѣтру, пôднимають ся зъ бороздъ, мовь якійсь бѣлѣ мары, великѣ смуги мраки; несуть ся у ту сторону, куды вѣтеръ повѣє, а далѣ, перемѣнившись въ дрôбнѣ, бѣлавѣ кришталики, мовь тѣ ковтки чѣпляють ся твоєѣ бороды, вусôвъ та гривы коня. То иней. Въ тебе мерзнуть ноги, а очи заходять сльозами. Вже и *ракиа* [1]) не въ силѣ розогрѣти серця у тобѣ, тожь озираєш ся нетерпеливо, чи не заглянешь де хаты и господаря, що радо повитавъ бы гостя.

Знаю *богами* [2]), куды менѣ завернути. Пôду до Матвея Дженадича. Отъ и єго хата, тамъ де на сливѣ висить гостинно фляшка паленои. Хто ту хату поминає, най лыкне — така Матвѣєва воля. А коли зайдешь до єго дому, готовъ тебе на рукахъ носити.... Не розповѣсти менѣ всего, — се треба таки на власнѣ очи бачити! Що то за хата! Правдива стара *задруга* [3]) — дѣйстный военный таборъ. Зайди лишь вечеромъ, а коли тебе сподѣвають ся, то одна невѣстка стрѣчає тебе вже на дорозѣ, зъ свѣтломъ въ руцѣ, друга стоить въ зѣльничку, трета пôдъ хлѣвомъ, четверта вôдганяє собакъ, пята въ пекарни, шеста въ свѣтлици, куды й тебе ведуть — чисте весѣлє! И весело у нихъ и скромно, а всѣ вдоволенѣ. Тôлькижь най Богъ тебе боронить, щобъ ты зъ кимъ небудь въ ихъ хаты посперечавъ ся, бо шѣстьохъ зъ нихъ служило у войску, а оденъ то й доси ще правдивый воякъ пôдъ прапоромъ въ Бѣлградѣ. И *мобы* [4]) тоже цѣлкомъ имъ не треба. По що имъ *мобы* при такôмъ множествѣ рукъ? Три плуги оре у нихъ безъ перервы, а коли торговельники стануть скуповувати безроги, то Матвѣєвъ чересъ сильно росте.

Того ихъ Арсена знаю ще зъ тыхъ часôвъ, коли не бувъ жонатый. Выйме, бувало, изъ за пояса сопѣлку и заедно выграває на нѣй коло хаты Бурмазовичѣвъ. А Бурмазъ дочку має — чудо, не дочку! Кажу тобѣ, коли переходишь коло неѣ, а она гляне на тебе тыми глубокими очима, щезає все зъ передъ твоихъ очей та й самъ ты ледви на кони вдержишь ся.

Але Арсенъ привыкъ бувъ якось до єѣ очей, не лякавъ ся вже ихъ. Заложивъ ногу на кôлъ при плотѣ, пôдперъ ся лôктемъ о другій, голову оперъ на руку и балакає зъ нею:

— Соромъ менѣ згадувати о тôмъ бабуни, а дѣдови я бы таки нѣ за що не зважив ся того сказати!

Анока не засоромилась, якъ бы и слѣдъ було. Пустотливо зиркає зъ пôдъ ока, подала ся трохи на бôкъ и скрываючи невдоволенє, каже:

— Ну, то й гараздъ! Вôддамъ ся за Пилипа Маричича!

— Що? — крикнувъ. — Гадаешь, що кому другому тебе я вôдступлю! Кости половлю кождому, хтобъ тебе хочь пальцемъ важивъ ся дôткнути.

Анока химерно тупнула ногою, выпростувала ся, звела голову:

— Ого! Такъ тыбъ волѣвъ, щобъ я сивои косы дочекала ся? Ади, якій!

Але Арсенъ не слухає вже того. Обнявъ єѣ за шию, взявъ за руку и черезъ плôтъ горне до себе. Она буцѣмъ то и противить ся, але рôвночасно и тулить ся до него и таємничій огонь огортає єѣ, коли чує, якъ рука мужчины обнимає єѣ станъ

Добра була бы зъ неѣ дѣвчина, колибъ не розпестивъ бувъ єѣ страшно Бурмазовичъ. Однакъ щожь мавъ почати? Пôдчасъ холеры вымерло єму тôлько дѣтей, що Аноку берѣгъ потôмъ якъ ту каплю воды на долони. Не добре то пестити дитину и потуряти єй, хочь бы она була й одинока.

Того вечера Арсенъ вернувъ домôвъ дивно задуманый. Проти свого звычаю заглянувъ перше до льоху и сильно потягнувъ собѣ черезъ ливарь зъ подвôйнои бочѣвки. А доси не пивъ ще нѣколи. Далѣ сѣвъ собѣ на колодѣ и остаючи въ тѣни, дививъ ся на те, що робило ся на подвôрю. Крôзь вôдчиненѣ дверѣ вôдъ челяднѣ видко, якъ черво-

[1]) Ракиа-горѣвка. — [2]) Богами-бôгми. — [3]) Задруга-давна сѣмя, въ котрôй жило разомъ на однôмъ ґрунтѣ кôлька родинъ, разомъ робили, а вôдтакъ дѣлили ся спôльно придбанымъ добромъ.

[4]) Моба-толока.

силѣ и знавъ способъ, якъ сю справу користно для руского обряду полагодити — а справа тучапска вела ся прецѣ дуже довго — то латиньскому клирови, зовсѣмъ природно, не оставалось нѣчого, якъ лишь альтернатива, або старати ся тыхъ, що того домагають ся, пригортати до себе, або полишити ихъ самымъ собѣ, нехай стають хочь бы й безвѣрами и своимъ примѣромъ деморализують ще й другихъ, навѣть католиковъ латиньского обряду.

Дальше доказуе „Дѣло", що справа тучапск. пôдорвала конкордію. Намъ видить ся, що анѣ крихты. Инша рѣчь була бы, колибъ Тучапяне безъ вѣдомости и волѣ Апостольского престола, були перейшли на обрядъ латиньскій, а духовеньство латиньске такъ само собѣ поступало супротивъ Тучапянъ. Але коли теперь дѣйстно Є. Св. Папа римскій такъ рѣшивъ, якъ то „Дѣло" подало — о чôмъ доси бодай не маємо ще автентичнои вѣдомости, то на що о тôмъ богато говорити, на що богато розписувати ся — *Roma locuta — causa finita!* Широкимъ розмазуванемъ сеѣ справы и безпотрѣбными криками, не змѣнить ся справы, не принесесь нѣякого хôсна греко-католицкому обрядови. А що буде дальше, коли „Дѣло" и его політика не перестануть тымъ способомъ, якъ доси, воювати? — Нехай они самі надъ тымъ призадумують ся.

Справа тучапска мае деякі характеристичні моменты, котрі пояснять намъ въ дечôмъ ще й другу справу. Маемо тутъ на думцѣ меморіялъ депутаціѣ гр кат. духовеньства перемыскои епархіѣ. Але о тôмъ иншимъ разомъ.

Революційні рухи въ Парижи.

Вôдъ якогось часу стали въ Парижи проявляти ся чимъ разъ сильнѣйші рухи революційні, выходячі головно вôдъ соціялістôвъ. Майже що дня мусить поліція зрывати плякаты, котрі таке голосять: Прочь зъ парляментомъ! Поодинокі ґрупы соціялістичні взывають мѣщанъ, щобы при новыхъ выборахъ до парляменту и рады громадскои выбирати лишь такихъ людей, котрі доси не мали нѣякого мандату. Цѣлый політичный персоналъ, кажуть, треба змѣнити. Въ тôй цѣли подѣлено цѣле мѣсто пôсля слѣдуючого пляну: Въ кождôмъ изъ вôсѣмдесяти округôвъ мѣста мае бути утворена одна секція, котрои делеґатъ мае стояти въ звязи лишь зъ центральнымъ комітетомъ. Секретарь кождои секціѣ мае вести списъ членôвъ, а члены мають скликувати ся черезъ устне повѣдомлене. Въ каждôй секціи мае бути установленыхъ кôлькохъ людей, котрі мають повѣдомляти членôвъ о зборахъ. Такимъ способомъ можуть бути до кôлькохъ годинъ скликані тысячѣ людей.

Вô второкъ тамтого тыждня вôдбули ся зборы соціялістôвъ, на котрыхъ раджено надъ тымъ, якъ бы на пôдставѣ панамскихъ скандалôвъ зробити процесъ цѣлôй верствѣ посѣдаючихъ людей и въ тôй цѣли старати ся сполучити всѣ соціялістичні силы, щобы при надходячôй нагодѣ можна выступити до отвертои борбы. Богато бесѣдниковъ зазначувало зъ радостію фактъ, що теперь настала хвиля, въ котрôй всѣ соціялістичні громады сполучать ся разомъ. Соціялістъ Гездъ зазначивъ на тыхъ зборахъ, що найважнѣйшою рѣчею есть сконстатувати, чи соціялісты въ поодинокихъ частяхъ мѣста, суть вже готові, бо соціялісты на провінціи готові. Найлѣпшимъ доказомъ на то есть, що тамъ, де суть осередки робôтниковъ, рады громадскі находять ся въ ихъ рукахъ. Нехайже теперь и Парижъ скаже свое слово. Провінція чекае лишь на знакъ. Мы, казавъ бесѣдникъ, не потребуемо ревізіоністôвъ, але революціоністôвъ. Капіталістичні порядки мусять щезнути за всяку цѣну. Остаточно ухвалено при вôдкрытю парляменту выдати вôдозву до народу и арміѣ, а на случай потребы зорґанізувати опôръ.

Переглядъ політичный.

Пôдчасъ вчерашного новорôчного приняття въ Будапештѣ заявила лѣберальна партія шефови кабінету Векерльови повне довѣрє и зазначила крѣпке держанє ся тридержавного союза. Президентъ кабінету вôдповѣдаючи сказавъ, що правительство держить ся проґрамы и привязуе до того цѣлу свою політичну репутацію. Правительство залагодить церковно-політичну справу стараючись при тôмъ берегти національный характеръ угорскои державы. Добрі вôдносины Монархіѣ до всѣхъ державъ, котрі правительство буде ще старати ся скрѣпити новыми угодами торговельными, а такожь забезпеченй мирні вôдносины дають оправдану надѣю що матеріяльне положенє Угорщины и сконсолідованє фінансôвъ дасть перевести и управильнити вôдносины кредитові.

Sonn u. Montagsztg. доносить, що ґр. Таффе бувъ вчера трохи нездоровъ и мусѣвъ лежати въ постели, а й нинѣ не буде ще выходити. Хочь та недиспозиція президента міністрôвъ не есть небезпечна, то все таки вôнъ буде мусѣвъ трохи здержатись вôдъ працѣ и длятого переговоры зъ проводирями клюбôвъ въ справѣ утвореня бôльшости парляментарнои розпôчнуть ся мабуть ажь завтра, т. є. вô второкъ.

Fremdenblatt заперечуе рѣшучо мовь бы то компетентні круги займали ся справою дволѣтнои службы войсковои. N. fr. Presse доказуе знову, що міністерство вôйны студіюе вже вôдъ довшого часу справу дволѣтнои службы и лагодить проектъ на всякій случай.

Зъ Берлина доносять, що тамъ сподѣвають ся гостины россійского наслѣдника престола вже на день 10 сѣчня.

Именованє россійского контрадмірала Ґільдепрандта шефомъ ґенерального штабу фльоты россійскои на Чорнôмъ мори и комендантомъ военныхъ портôвъ въ Севастополи и Николаевѣ пояснюють тымъ, що россійске правительство постановило и дальше розвивати зъ повною вагою морску силу военну Россіѣ на полудни.

ною поломѣнею бухае огонь, якъ лиже котелъ и ті ланцухи, на котрыхъ вôнъ висить. Арсена тоже почавъ спгортати якійсь огонь; ему зробило ся душно то й дивувавъ ся, що та поломѣнь зъ челядне ажь тутки его досягае. По подвôрю снують ся вôдъ часу до часу чорні тѣни людей и собакъ. Изъ стайнѣ доходить до него тупôтъ кôньскихъ копытъ, передъ возôвнею Ненадъ, що лише що вернувъ зъ мѣста, выпрягае волы. Часомъ когутъ злетить зъ морвы и трѣпаючи крилами, сунеся знову мѣжъ товаришокъ. Инколи середъ вечѣрнои тишины, задзвенить розмова, або мышь стане шкребтати пôдъ колодою, на котрôй сидить Арсенъ. Почало ему въ головѣ крутитись. Почувъ, що скорше бе ся ему серце и настрашивъ ся трохи. Наразъ зареготавъ ся дурнымъ реготомъ безъ найменшои причины. А далѣ заплакавъ, хочь самъ не знавъ чого. Однакъ крôзь той смѣхъ и ті сльозы бачивъ невыразный образъ Аноки, котра такъ хватала его за серце, що вôнъ, здавалось ему, тутъ же повиненъ и вмерти. Вôнъ оперъ ся на барылку, зъ котрои пивъ и почавъ умирати, лишь що то выдалось ему таке приемне, якъ колибъ тулила его до серця Анока, або уносивъ шаленый, мышатый кôнь Остоича... Се впрочôмъ лучае ся всякому, хто перший разъ похмелить ся.

Вже бувъ заснувъ, коли, глядаючи чогось, вôйшла до льоху зъ свѣтломъ въ рукахъ Вилинка. Кинулась, коли заглянула Арсена зъ ливаремъ на колодѣ біля барылки. Залякана, пôдôйшла до него и дôткнула ся его руки.

— Золото мое! — кликнула.

Арсенъ отворивъ кровю набѣгли очи.

— А, то ты пяный! — крикнула Вилинка.

Ажь теперь понявъ Арсенъ свôй станъ. Трохи не зъ радостію каже:

— Такъ, пяный...

— А то чому?

Бо хочу вбити Пилипа Маричича!

Махнувъ ливаремъ по падъ головою, вдаривъ нимъ объ землю, зломивъ его, и зареготавъ ся.

И Вилинка засмѣялась.

— Щожь тобѣ зробивъ Пилипъ?

— Хоче взяти Аноку.

— Ну, такъ щожь въ того. Най собѣ бере.

— Але я не позволю!

Подавъ ся трохи на передъ и хотѣвъ пôдвести ся, але его плечамъ видко дуже сподобалось сусѣдство барылки, бо они уперто вертали до давного положеня.

— Такъ ты хочешь женити ся зъ нею?

— Я, а чомъ бы нѣ?

Але по тыхъ словахъ вôнъ змѣшавъ ся, вôдвернувъ лице до барылки и крôвь плачь промовивъ:

— Ну, тажь братъ оженивъ ся. Тай я хочу.. Такъ...

Хотѣвъ для скрѣпленя своихъ слôвъ вдарити ся по колѣнѣ, але кулакъ, не пытаючи ся его дозволу, вдаривъ по колодѣ. Зъ кару вкусивъ его зубами.

Вилинка смѣяла ся що разъ то сердечнѣйше.

— Ой, бѣдный хлопче! Ну, та й оженишь ся зъ нею, за то вже не бôй ся. Скажу завтра стрыкови, стрыкъ — бабуни, а бабуня вже въ купѣ зъ дѣдомъ поведуть цѣлу справу, якъ слѣдъ. Ходи, заведу тебе до шпихлѣра, щобъ тебе, небоже, въ такôмъ станѣ дѣдо не побачили! Иди, проспи ся. Не журися нѣчимъ — дѣвчину тобѣ выпросимо... хочь бы й Аноку, коли вже такъ дуже тобѣ сего забаглось!

— *Богами*, хочу!

И Вилинка, користаючи зъ пôтьмы, завела пяного шурина до шпихлѣра. Вкрыла его килимчикомъ и пôшла до челяднѣ, щобъ розповѣсти подругамъ, що стало ся. Але ні одной въ нихъ не врадувала та новина. Смѣяли ся, правда, але не зъ серця йшовъ имъ той смѣхъ.

— Не про нашъ дôмъ она сотворена — говорили.

— Лишь бы вбирала ся!

— Зъ тымъ то ще цôвъ бѣды, але розпещена, що най Богъ заступить.

— Всѣхъ бы порôзнила.

II.

Матвѣй Дженадичь, то чоловѣкъ таки вже цѣлкомъ старый. На его чолѣ видко слѣдъ вôдъ раны, котру напытавъ собѣ въ въ окопахъ Гайдука-Велька. Не лишь въ роднѣ, але и въ цѣлôмъ селѣ звали его дѣдусемъ. Жѣнка померла ему ще тодѣ, коли були на выгнаню. По старшôмъ братѣ осталася жѣнка, що теперь спôльно зъ нимъ выконуе у задрузѣ власть. Радойка зве ся. Пôдчасъ обѣду сѣдае оно праворучь Матвѣя, и въ цѣлôмъ домѣ не стане ся нѣчого важного, поки она не выявить своеи гадки, або поки бодай дѣдусь не порадить ся еѣ. Она понимае дуже добре свое становище и не надуживае его. Спытае примѣромъ дѣдусь:

— Що скажете, братово, на то замовлене Маричича? — Чи приймити намъ его?

— Якъ хочешь, брате, ты мужчина.

Она цѣлуе дѣдуся въ руку, а всѣ, якъ мужчины такъ и жѣнки, цѣлують знову еѣ, хочь се у насъ и не въ звычаю. По Матвѣю

Новинки.

Львôвъ дня 2 сѣчня.

— **Комітетови парафіяльному** въ Мостискахъ Удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. на направу церкви.

— **Именованя.** Панъ Намѣстникъ именувавъ ц. к. ветеринарями повѣтовыми отсихъ лѣкарѣвъ ветеринаріѣ: Франца Деча, Германа Гірша, Антона Пільха, Ивана Миколяшка, Рудольфа Прикопу, Антона Банаха, заступця пов. ветеринаря Кароля Ґроховского, оглядача звѣрôвъ и продуктôвъ звѣриныхъ Захарія Бардаха и лѣкарѣвъ ветеринаріѣ Андрѣя Мизюру и Володимира Билиньского — а лѣкарѣвъ ветеринаріѣ Озію Лілле, Теофіля Дзюжиньского и Осипа Яцковского оглядачами звѣрôвъ и звѣриныхъ продуктôвъ, и призначивъ Мизюру до Богородчанъ, Билиньского до Бжовова, Деча до Добромиля, Гірша до Грибова, Пільха до Городка, Миколяшка до Пôдгаецъ, Прикопу до Старого мѣста, Банаха до Залѣщикъ, Ґроховского до Мостискъ, Бардаха до Турки, Озію Лілле до Щаковои, Дзюжиньского до староства въ Бялôй, а Яцковского до староства въ Краковѣ.

— **Перенесеня.** Панъ Намѣстникъ перенѣсъ ц. к. повѣтовыхъ ветеринарѣвъ: Ивана Панка зъ Пôдгаецъ до Рогачинъ, Осипа Галка зъ Залѣщикъ до Товмача и Франца Поницкого зъ Городка до Львова, призначаючи его до службы при львôвскôмъ староствѣ.

— **Презенту** цѣсарского надана на гр. кат. приходъ въ Стопчатовѣ надало ц. к. Намѣстництво о. Миколаеви Сѣчиньскому, парохови дотеперь въ Черниховцяхъ.

— **Поминальне богослужене** за упокôй душѣ бл. п. дра Юліяна Целевича, професора рускои ґимназіѣ, вôдбуло ся нинѣ въ понедѣлокъ рано, заходомъ зборy учителѣвъ и молодѣжи школьнои. Богослужене правивъ о. Ал. Тороньскій, катехитъ рускои ґимназіѣ, въ сослуженю кôлькохъ священикôвъ. Спѣвавъ хоръ ученикôвъ. Церковь Успеньска була повна знакомыхъ, почитателѣвъ и ученикôвъ бл. п. Ю. Целевича.

— **Испыты на катихитôвъ школъ середныхъ** вôдбули ся у Львовѣ: въ дняхъ 27 и 28 м. м. письменный, а 29 устный. Сѣдало 5 кандидатôвъ: Евг. Громницкій зô Стрыя, Як. Вацикъ и Ад. Марковскій зъ Тернополя, Іос. Гоцкій и Дем. Дорожиньскій зô Львова — и всѣ обстали. Екзамінували оо.: дръ Бартошевскій зъ доґматики, крил. Кобылянській зъ моральнои, Ал. Тороньскій зъ исторіи церковнои, дръ Комарницкій зъ бібліи, Ом. Лепкій зъ литургики. Предсѣдавъ самъ Его Ексц. Впреосв. Митрополитъ, а пôзнѣйше (задля выѣзду Его Ексц. на кôлька днѣвъ до Угнева) крил. Бѣлецкій.

— **Юліянъ Кузьмовичъ,** сынъ бувшого учителя въ **Кутъ** округа волочѣвского, б. вôдличный ученикъ ґимназіѣ бродскои, одержавъ на дняхъ степень доктора медицины на университетѣ вѣденьскôмъ.

— **Огнѣ.** Дня 19 грудня м. р. згорѣла повна стодола гр. кат. пароха въ Торчиновичахъ. Загальна шкода выносить 610 зр., а будынокъ бувъ обезпеченый на 450 зр. Причиною огню була мабуть неосторожнôсть слугъ зô свѣтломъ. — Въ Чемеринцяхъ въ перемышляньскôмъ пов. погорѣвъ дня 22 м. м. Иванъ Джалабѣй, Тадей Шайда и Антонъ Стриганецкій. Огонь выбухъ въ домѣ Ивана Джалабѣя. Шкода выносить 1412 зр.

— **Выборы до теребовельскои Рады повѣтовои.** Президія ц. к. Намѣстництва оповѣщує: Зъ уваги на обходжене дня 17 сѣчня 1893 торжественне навечеріе свята Богоявленя Господного змѣняє ся вызначеный оповѣщенемъ зъ дня 1 грудня 1892 р. ч. 13.581 речинець до выбору членôвъ теребовельскои Рады повѣтовои зъ ґрупы громадъ сѣльскихъ и вызначає ся для повысшои ґрупы день выбору на 16 сѣчня 1893. Речинцѣ выборôвъ, вызначенѣ для ґрупы громадъ мѣскихъ и ґрупы бôльшои посѣлости поостають не змѣненѣ.

— **Заказанѣ часописи.** Въ „Львôвско-Архіепархіяльныхъ Вѣдомостяхъ“ появивъ ся окружникъ до руского духовеньства, пôдписаный всѣма трома Владыками, котрымъ забороняє ся духовеньству пôдъ строгою одвѣчальностію держати часописи „Народ“, „Хлібороб“, „Галицкую Русь“ и имъ подôбнѣ. Заборона остає въ силѣ навѣть тогдѣ, коли бы згаданѣ часописи назву змѣнили а напрямъ полишили. Урядамъ деканальнымъ положено на совѣсть, щобы пôдъ личною одвѣчальностію за сповненемъ сего глядѣли и ординаріятови доносили.

— **Ґенеральна тарифа товарова** ц. к. австр. зелѣзниць державныхъ вийшла вчера въ четвертôмъ выданю. Се нове выдане мѣстить всѣ по конець грудня 1892 до повысшихъ тарифъ появившѣ ся въ цѣлости переведенѣ додатки и новѣ тарифы, котрѣ уже зъ днемъ 1 сѣчня 1893 введено.

— **Вежа зъ глиняка.** Мешканцѣ Філядельфіѣ позавидували Чікаґôвцямъ ихъ дому зъ глиняка (алюмінія) и постановили выбудовати на своимъ ратуши величезну вежу зъ того металю.

— **Ученики школы дякôвскои** въ Станіславовѣ прислали намъ письмо, въ котрôмъ складають щиру подяку всч. о. Фаціевичу и своему учителеви п. Полотнюкови за ихъ трудъ и щиру помôчь, потрѣбну для кандидатôвъ до стану, котрый у насъ занимає чимъ разъ поважнѣйше мѣсце въ суспôльности.

— **Зъ Дрогобича пишуть намъ:** Знову мушу Вамъ донести о однôмъ выпадку смерти робôтника въ копальни бориславскôй. То було дня 27 грудня около 5 годины по полудни. Въ закопѣ ч. 2310 на нивѣ званôй „Ловина“ выбухли ґазы, а то зъ причины, що робôтникъ Стефанъ Иваникъ запаливъ патронъ динамітовый, той выстрѣливъ, а вôдъ него занялись ґазы. Самъ Иваникъ вспѣвъ за той часъ усѣсти въ кôшь и вже выѣздивъ зъ закопу, коли наразъ ґазы выбухли, вôнъ выпавъ зъ коша и упавши на дно убивъ ся на смерть. То бувъ ще молодый чоловѣкъ, мавъ, кажуть, 37 лѣтъ, а бувъ родомъ зъ Сѣлця.

— **Пригоды на провінціи.** Дня 25 м. м. выбрала ся Ганна Пахъ, селянка зъ Команьчи въ пов. сянôцкôмъ зъ двомѣсячною дитиною въ гостѣ до знакомыхъ до Явôрника. На дворѣ бувъ великій морозъ. Мати отулила дитину, якъ могла, и пшла. Дитина не вôдзывала ся; мати думала, що спить. Ажь приходить до Явôрника, — она до дитины, а дитина нежива. Натирали, радили, нѣчо не помогло. Здаєсь, або задушила ся дитина, або замерзла. — Дня 27 грудня м. р. найшли люде въ Хомяковѣ въ пов. станиславôвскôмъ въ домѣ Домініка Пѣржановского его сына Василя такъ попареного, що того самого дня померъ. То бувъ ще молодый 18-лѣтный хлопець, але глухонѣмый. Нѣхто его не довыравъ, отже може самъ попаривъ ся, або таки й его хтось попаривъ нарокомъ; — такъ бодай люде кажуть. — Въ Постоловцѣ въ пов. гусятиньскôмъ, утопила ся въ саджавцѣ Ганусяка Лабай, стара 60-лѣтна вдова, мати четверо дѣтей. Зъ якои причины она кинула ся въ саджавку, не знати. — Стражникъ скарбовый Генрикъ Кольманъ, 28 лѣтный молодець, выйшовъ дня 5 м. м. зъ касарнѣ стражи въ Гусятинѣ и десь пропавъ. Ажь 16 м. м. найшли его неживого въ лѣсѣ Грабникъ въ Гусятинѣ зъ перестрѣлеными грудьми. Коло него лежавъ карабінъ службовый, а оденъ набôй бувъ выстрѣленый. Причина самоубійства незнана.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Римъ 2 сѣчня. Король принимаючи новорôчнѣ желаня вôдъ репрезентантôвъ державныхъ властей запримѣтивъ, що новый рôкъ розпочинає ся для межинародныхъ вôдносинъ Италіѣ середъ найбôльше успокоюючихъ выглядôвъ.

Букарештъ 1 сѣчня. Міністеръ справъ внутрѣшныхъ прочитавъ въ палатѣ послôвъ заключену мѣжь королемъ румуньскимъ а анґлійскою королевою угоду въ справѣ супружества наслѣдника престола зъ княжною Единбурскою. Сенатъ и парляментъ вышлють своихъ репрезентантôвъ на весѣле до Сіґмарінґенъ. Король поѣде дня 25 грудня старого стиля зъ дружиною до Сіґмарінґенъ.

Парижь 2 сѣчня. На новорôчну промову нунція, котрый промавлявъ въ имени тѣла дипльоматичного, вôдповѣвъ президентъ Карно, що вôнъ зъ щирымъ вдоволенемъ приймає желеня суверенôвъ, зазначаючи миръ и згоду. Верховники державъ вôдповѣдають тымъ намѣренямъ республики. Зазначаючи дальше ролю, яку исторія вызначила Франціи, сказавъ, що французске правительство уповаючи на симпатію другихъ державъ и на ясный поглядъ пароду, котрый почитає вѣру, честь, право и правду, глядить спокôйно въ будучнôсть республики.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ
(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣ...
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·..
„ Зимнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

и Радойцѣ є ще оденъ членъ домашнои рады, а то найстаршій дѣдôвъ сынъ — Благоє, Арсенôвъ батько.

Крôмъ тои трôйцѣ нѣхто въ хатѣ не розказує; всѣ ихъ слѣпо слухають, и всѣ повинують ся зъ покорою ихъ розказамъ. Коли Матвѣй пôде зъ податкомъ, Радойка въ церквѣ, а Благоє при худобѣ, тодѣ дôмъ Дженадичѣвъ стає ся подôбный до школы пôсля вôдходу учителя. Всѣ згôдно веселять ся и гомонять, всѣ, користаючи зъ доброи нагоды, старають ся надоказувати, нареготати до схочу. Але най но хто покаже ся зъ тои трôйцѣ въ воротахъ, заразъ запанує ладъ и послухъ. Впрочôмъ и они часами позваляли великодушно дѣтворѣ повеселити ся, а дорослымъ попакати люльку.

Дѣдусь бувъ... бувъ.. якъ бы то вамъ сказати... знаете: старый чоловѣкъ, то майже дитина! Буває прогнѣвить его леда марниця: сердить ся, ганьбить, клене — гадаешь, що отъ — отъ и обôбє. Часами знову лагôдный, мягкій якъ бавовна, пестить заєдно дѣти, дає имъ по десятаку, або розплаче ся нѣ зъ сего, нѣ зъ того. Скаже примѣромъ:

— Отъ, лишивъ ся я самъ оденъ, якъ сухе дерево на горѣ! — и въ плачь.

Молодôсть буйнôсть — старôсть не радôсть:

На другій день по тôй пригодѣ зъ Арсеномъ пôдôйшовъ Благоє до Радойки; на его лици малювало ся заклопотане.

— Стрыйно! Той нашъ Арсенъ, выбачь менѣ, на забôй залюбивъ ся въ тôй сороцѣ Бурмазовича.

— Арсенъ?.. той, котрого мы не далѣ якъ торôкъ *замомчили* [1])?

— Той самъ.

— Въ тôй Бурмазовичевôй сороцѣ, кажешь?

— Еге!

— Въ Аноцѣ?

— Въ нѣй саме.

— Не про нашъ дôмъ она сотворена.

— Тай я такъ кажу! Але бо вôнъ, выбачь менѣ, голову стративъ. Говорила менѣ Вилинка, що вчера гукъ дурниць накоивъ...

— Шожь такого?

— Не кажи лишь, прошу тебе, дѣдуневи того...

— Хранѝ Боже!

— Ото, каже Вилинка, що впивъ ся, проклинавъ и вôдгрожувавъ ся, що вбє Пилипа Маричила, бо той, знаешь, крутить ся тамки.

— Отъ, въ чôмъ дѣло!..

Радойка призадумалась, а тамъ сказала:

— Розповѣмъ се дѣдуневи: побачимо, що вôнъ на то скаже.

— Тôлько, прошу тебе, про то ему не згадуй!

— Богъ зъ тобою!

Коли Радойка розповѣла опôсля все дѣдуневи, той глубоко задумавъ ся. Вкôнци зморщивъ брови.

— Знаешь, братово — сказавъ — все то правда, що про ню кажешь. Але, чувъ я вôдъ старыхъ людей, що не годить ся ставати дѣтемъ въ такôй справѣ на завадѣ. Є въ насъ, славити Бога, дôмъ не малый. Що, чи буде насъ всѣхъ такъ коло вôсѣмдесять?

— Буде, *богами*, и бôльше.

— Коли буде, то дякувати Богу. Попри другихъ дѣтехъ то й она до ладу привыкне.

— Дай Боже!

(Дальше буде.)

[1]) Замомчити — узнати за повнолѣтного, що до господарскихъ робôтъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозаньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.